

1735. december 6.

i

Tegnapelőtt a tizedik születésnapomat kellett volna megünnepelnem Queen Anne's Square-i otthonomban. Ám a születésnapom eseménytelenül múlt el, nem volt semmilyen ünneplés, csak temetések, és a kiégett házunk most olyan, mint egy üszkös, rothadó fog a Queen Anne's Square magas, fehér téglás épületei között.

Egyelőre az egyik, apa tulajdonában álló házban lakunk Bloomsburyben. Szép hely, és bár a család el van keseredve, az életünk romokban hever, legalább ezért hálásak lehetünk. Itt tartózkodunk, sokkos állapotban, a semmiben lebegve, mint megannyi felkavart szellem, amíg nem döntenek a sorsunk felől.

A tűzvész felfalta a naplóimat, így hát ez most olyan, mintha előlről kezdeném. Ha pedig így van, valószínűleg az a helyes, ha először a nevemet írom le – Haytham. Arab név egy angol fiúnak, aki Londonban lakik, és a születésétől kezdve egészen két nappal ezelőttig idillben élt, elszigetelve attól a borzalomtól, ami a város más részeire telepedett. A Queen Anne's Square-ről csak a folyó felett lebegő ködöt és füstöt láttuk, és mint mindenki más, szenvedve túrtuk a bűzt, amelyet csak úgy

tudnék leírni, mintha „megázott lovakat” kellene szagolnunk, ám nem kellett átgázolnunk a bőrcserzők és a mézárások büdös szemetén és a földön fekvő állatokon és embereken. Az olyan kórok előretörését sürgető bűzös folyamon, mint a vérhas, a kolera, a polió...

– Jól takarózzon be, Haytham úrfi, különben elkapja magát a feneség.

A mezőkön át Hampsteadbe vezető sétáinkon a dadáim félrehúztak azoktól a szerencsétlenektől, akiket köhögés rázott, és eltakarták a szememet, ha nyomorék gyerekekkel találkoztunk. Mindenekelőtt a betegségtől tartottak. Gondolom, azért, mert a betegséggel nem lehet vitatkozni, nem lehet megvesztegetni vagy fegyverrel fenyegetni, és nem tiszteli sem a gazdagságot, sem a rangot. Kérlelhetetlen ellenség.

És persze figyelmeztetés nélkül támad. Ezért hát minden este alaposan ellenőrizték, hogy nem mutatkoznak-e rajtam a kanyaró vagy a himlő jelei, majd jelentették anyámnak, hogy jó egészségnek örvendek, amikor bejött hozzám jóéjtpuszit adni. A szerencsések közé tartoztam, igen, akiknek volt édesanyjuk, akitől puszit kaphattak, és volt apám is, aki szeretett engem és Jennyt, a féltestvéremet, aki beszélt nekem a gazdagokról és a szegényekről, aki tudatosította bennem, hogy milyen jó a sorsom, és arra ösztönzött, hogy mindig gondoljak másokra is, és aki tanítókat és cselédeket alkalmazott a neveltetésemre és a kiszolgálásomra, hogy erkölcsös és értékes férfivá nőjek fel. A szerencsések egyike voltam. Nem úgy, mint azok a gyerekek, akiknek a mezőn, a gyárban vagy a kéményekben kell dolgozniuk.

Néha azonban elgondolkoztam azon, hogy azok a gyerekek vajon kikkel barátkoztak. Persze eszembe sem jutott, hogy irigyeljem tőlük az életüket, amikor az enyém oly sokkal kényelmesebb volt – de ezt az egyet valóban irigyeltem tőlük: a barátaikat. Nekem nem volt egy sem, ahogy korban hozzám közel álló testvérem sem, ami pedig a barátkozást illeti, nos, hát féltékenységem meggátolt benne. Ráadásul jelentkezett egy másik problémám is, ami akkor derült ki, amikor még csak ötéves voltam.

Egy délután történt. A Queen Anne's Square házait szorosán egymás mellé építették, így hát gyakran láttam a szomszédainkat vagy magán a téren, vagy pedig a hátsó udvarukon. Az egyik oldalunkon lakó családban négy lány volt, közülük kettő nagyjából korombeli. Úgy éreztem, mintha órákat töltenének az ugrókötelezéssel vagy a szembekötősdivel a kertjükben, és gyakran hallottam a hangjukat, amikor a tanulószobában ültem házitanítóm, az öreg, sűrű ősz szemöldökű Mr. Fayling árgus szeme előtt, aki az orrát turkálta, majd gondosan tanulmányozta, amit az orrllyuka mélyéből előásott, mielőtt lopva meg is ette.

Azon a délutánon az öreg Mr. Fayling kiment a szobából. Megvártam, amíg elhálnak a léptei, majd felálltam az összeadások mellől, az ablakhoz siettem, és kibámultam a szomszédos ház udvarára.

A családot Dawsonéknak hívták. Mr. Dawson parlamenti képviselő volt. Ezt apámtól tudom, aki alig tudta leplezni a mérgét, ha róla beszélt. Magas fal vette körbe a kertjüket, amelynek egy része a fák, a bokrok és a virágzó lombok da-

cára látható maradt a tanulószobám ablakából, így figyelhettem odakint a Dawson lányokat. Ezúttal a változatosság kedvéért ugróiskolát játszottak, és *pallamaglióhoz* használt ütők-ből rakták ki a pályát, bár nem úgy néztek ki, mint akik nagyon komolyan veszik a dolgot: a két idősebb valószínűleg próbálta megtanítani a kisebbeknek a játék finomságait. Lófarkak és rózsaszín, gyűrött ruhák ugráltak, a lányok kiabáltak és nevetgéltek, időnként egy felnőtt hangját is hallottam, valószínűleg egy cselédét, akit eltakart a szemem elől egy mélyebbre hajoló faág.

Egy időre gazdátlanul maradtak a számtanpéldáim, amíg néztem, ahogy játszanak, amikor hirtelen, mintha megérezte volna, hogy figyelem, a kisebbek egyike, aki vagy egy évvel lehetett fiatalabb nálam, felnézett, meglátott az ablakban, és a tekintetünk találkozott.

Ijedtemben nyeltem egyet, majd nagyon tétovázva felemeltem az egyik kezemet, és integettem neki. Meglepődve láttam, hogy visszamosolyog. Aztán meg egyszerre csak szólt a nővéreinek, mire mind a négyen odagyűltek, izgatottan nyújtogatták a nyakukat, és eltakarták a szemüket, hogy árnyékolják a naptól, és benézhessenek a tanulószobám ablakán, ahol múzeumi kiállítási tárgyként álltam – csakhogy mozgó tárgyként, aki integetett és enyhén elpirult zavarában, de még így is átérezte a puha, meleg ragyogását valami olyasminek, ami barátság lehetett volna.

Ami azonban azonnal el is párolgott abban a pillanatban, hogy a pesztrájuk előlépett a fa árnyékából, mérgesen felnézett az ablakomra – kétséget sem hagyva felőle, hogy kukkolónak

vagy még annál is rosszabbnak tart –, majd gyorsan kiterelte a lányokat a látókörömből.

Azt a pillantást láttam már korábban, és láttam még később is, a téren vagy hátul, a mezőkön. Mondtam, ugye, hogy a dadáim milyen messzire elkerültették velem a rongyos szerencsétleneket? Más dajkák pedig ugyanígy tartották távol tőlem a rájuk bízott gyerekeket. Igazából sosem gondolkoztam el azon, hogy miért. Nem kerestem az okát, mert... Nem tudom, mert nem volt miért okokat keresni, ez egyszerűen csak így történt, és nem volt mivel összehasonlítanom.

ii

Amikor hatéves lettem, Edith megajándékozott egy kupac vasalt ruhával és egy pár ezüstcsatos cipővel.

Előléptem a paraván mögül az új, csillogó csatos cipőmben, mellényben és zakóban, mire Edith behívta az egyik szolgálólányt, aki azt mondta, hogy apám kiköpött mása vagyok, ami persze az egésznek a célja volt.

Később szüleim is eljöttek megnézni, és esküdni mertem volna, hogy apa szeme kissé elfátyolosodott, anya pedig egyáltalán nem tettette magát, hanem sírva fakadt a gyerekszobában, és addig törölgette a szemét, amíg Edith oda nem adott neki egy zsebkendőt.

Ahogy ott álltam, felnőttem és tanult embernek éreztem magamat, miközben ismét elöntötte arcomat a pír. Arra gondoltam, hogy vajon a Dawson lányok az új ruhámban előkelő úriem-

bernek tartanának-e. Sokszor gondoltam rájuk. Néha megpillantottam őket az ablakból, ahogy szaladgáltak a kertjükben, vagy ahogy kocsiba terelték be őket a házak előtt. Úgy véltem, egyszer láttam egyiküket felpillantani, de ha észre is vett engem, ezúttal elmaradt a mosoly és az integetés, csak a pesztra arckifejezésének az árnyéka köszönt vissza, mintha az irántam való rosszallást valami titkos tudásként adták volna tovább.

Tehát az egyik oldalunkon Dawsonék laktak, azok az elérhetetlen, lófarkas, ugrókötelező Dawsonék, a másikon pedig Barrették. Nekik nyolc gyerekük volt, fiúk és lányok vegyesen, bár őket is ritkán láttam – ahogy Dawsonékkal, a találkozásaink velük is arra korlátozódtak, hogy láttam őket beszállni a kocsiba, vagy csak távolról, a mezőkön. Aztán egy napon, nem sokkal a nyolcadik születésnapom előtt, éppen a kertben voltam, egy botot húzogattam végig a magas elválasztófal omladozó vörös tégláin. Időnként megálltam felfordítani egy követ a botommal, és megvizsgáltam az alóla elősiető rovarokat – ászkákat, százlábúkat, hosszú testüket nyújtogatva tekerdő férgeket –, amikor a házunkat a Barrettékével összekötő átjáró ajtajához értem.

A nehéz kaput hatalmas, rozsdás fémlakat zárta le, amely úgy nézett ki, mintha évek óta nem nyitották volna ki. Egy ideig bámultam, méregettem a lakat súlyát a tenyeremben, amikor egyszer csak suttogó, sürgető fiúhangot hallottam.

– Figyelj, te! Igaz az, amit az apádról beszélnek?

A kapu túloldaláról jött, bár eltartott egy pillanatig, mire rájöttem – addig döbbenet, szinte félelemtől dermedten álltam egy helyben. Aztán majdnem kiugrott a szívem a helyéről,

amikor megláttam, hogy egy szem fixíroz az ajtóba vajt lyukon át. És megismételte a kérdését.

– Gyerünk már, bármikor hívhatnak! Igaz, amit az apádról mondanak?

Miután megnyugodtam, lehajoltam, hogy a szemem egy vonalban legyen a lyukkal.

– Ki az? – kérdeztem.

– Én, Tom, a szomszédból.

Tudtam, hogy Tom a legfiatalabb a családban, nagyjából egykorú velem. Hallottam, hogy ezt a nevet szólongatják.

– Te ki vagy? – kérdezte. – Mármint mi a neved?

– Haytham – válaszoltam, és arra gondoltam, hogy talán Tom lehet az új barátom. A szemgolyója legalábbis barátságos volt.

– Fura egy név.

– Arab. Azt jelenti, hogy „fiatal sas”.

– Hát, így már érthető.

– Mi az érthető?

– Hát, nem is tudom. Valahogy csak érthető. És csak egymagad vagy?

– És a nővérem – válaszoltam. – Meg anya és apa.

– Elég kicsi egy család.

Bólintottam.

– Figyelj – sürgetett megint. – Igaz, vagy nem igaz? Az apád tényleg az, aminek mondják? És eszedbe ne jusson hazudni! Látom a szemedet, tudod. Azonnal rájövök, ha hazudsz.

– Nem fogok hazudni. Még azt sem tudom, hogy mit mondanak róla, meg azt sem, hogy kik azok, akik mondják.

Ugyanebben a pillanatban elfogott egy furcsa és nem igazán kellemes érzés, miszerint létezik valahol egy elképzelés arról, hogy mi a „normális”, és hogy mi, a Kenway család tagjai, nem tartozunk ebbe a kategóriába.

Talán a szemgolyó tulajdonosa kihallhatott valamit a hangomból, mert gyorsan hozzátette:

– Elnézést... Sajnálom, ha esetleg valami illetlenséget mondtam. Egyszerűen csak érdekel, ennyi az egész. Tudod, járja egy szóbeszéd, és ha az igaz, az rettenetesen izgalmas lenne...

– Miféle szóbeszéd?

– Butaságnak fogod tartani.

Felbátorodva közelebb nyomultam a lyukhoz, és ránéztem, egyik szemgolyó a másikba.

– Mit akarsz mondani? Mit mondanak apáról?

Pislantott.

– Azt mondják, hogy régebben...

Hirtelen zaj hallatszott a háta mögül, és egy mérges férfihang a nevéen szólította.

– *Thomas!*

A megdöbbenéstől hátrahőkölt.

– Ó, a csudába! – suttogta gyorsan. – Mennem kell, hívnak. Remélem, majd találkozunk!

Azzal elment, és én ott maradtam, azon tűnődve, hogy mit akarhatott mondani. Miféle szóbeszéd? Miket beszélnek rólunk, a *kicsi* családunkról?

Ám ekkor eszembe jutott, hogy jobb lesz indulnom. Már majdnem dél volt, a fegyverforgatás oktatásának ideje.

1735. december 7.

i

Láthatatlannak érzem magamat, mintha megakadtam volna valahol, a múlt és a jövő közötti semmiben. Körülöttem a felnőttek feszült beszélgetéseket folytatnak. Az arcuk megnyúlt, a hölgyek sírnak. A kandallókat folyamatosan táplálják, persze, de a ház üres, attól a kevéstől eltekintve, amit az ingóságaink közül ki tudtunk menteni a kiegészített kúriából, és állandóan fázunk. Odakint elkezdett hullani a hó, míg idebent a bánat még a csontjainkat is megfagyasztja.

Mivel nem nagyon tudok mást csinálni a naplóríráson kívül, reméltem, hogy sikerül tovább mesélnem életem eddigi történetét, de úgy tűnik, több a mondanivalóm, mint kezdetben hittem, és persze más fontos teendők is adódtak. Temetésekre kellett menni. Tegnap Edithére.

– Biztos a hírben, Haytham úrfi? – kérdezte Betty korábban, homlokát az együttérzés ráncolta, a szeme fáradtan nézett. Éveken át segített Edithnek; amióta csak az eszemet tudom. Ugyanúgy leverte a gyász, mint engem.

– Igen – válaszoltam. Mint mindig, az öltönyömet viseltem, és a mai napon fekete nyakkendőt is. Edith egymagában volt, így hát a túlélő Kenwayk és a személyzet gyűlt össze a halotti

torra az alagsorban, ahol sonkát, sört és süteményt szolgáltak fel. Amikor végeztünk, a temetkezési cég emberei, akik addigra már eléggé ittasak voltak, feltették a testét a halottas szekérré, hogy elszállítsák a kápolnába. Mi a gyászmenetet képező kocsikban foglaltunk helyet. Elfértünk kettőben. Utána visszavonultam a szobámba, hogy folytassam a történetemet...

ii

Pár nappal azután, hogy beszéltem Tom Barrett szemgolyójával, még mindig foglalkoztatta az elmémet, amit mondott. Így hát egyik reggel, amikor egyedül voltam Jennyvel a nappaliban, eldöntöttem, hogy megkérdezem tőle.

Jenny. Én még nyolc sem voltam, ő meg huszonegy, és anynyi volt a közös bennünk, mint a szenesemberben és bennem. Illetve valószínűleg még kevesebb, ha jobban belegondolok, hiszen a szenesember legalább ugyanúgy szeretett nevetni, mint én, míg Jennyt még csak mosolyogni is alig láttam, nem-hogy nevetni.

Csillogó fekete haja volt, a szeme sötét és... „álmatag”, mondanám én, bár másoktól a „merengő” jelzőt hallottam rá, és az egyik hódolója odáig ment, hogy „fátyolos tekintetűnek” nevezze, akármit jelentsen ez. Jenny kinézete kedvelt társalgási témának számított. Igazi szépség, legalábbis sokan mondták annak.

De az én szememben nem. Nekem egyszerűen csak Jenny volt, aki olyan gyakran utasított el, ha játszani szerettem volna

vele, hogy már réges-rég feladtam, akire mindig úgy emlékszem, hogy egy magas támlás székben ülve a fejét a varrása vagy a hímzése felé hajtja – tudom is én, mit csinált a tűvel és a cérnával. És mogorva volt. Még hogy „fátyolos tekintet”, ahogy a hódolói mondták. Én ezt mogorvaságnak nevezem.

Az a helyzet, hogy bár vendégszerepnél alig játszottunk többet egymás életében, mint két hajó, amely ugyanazt a kis kikötőt kerülgeti, de sosem létesít egymással kapcsolatot, ugyanaz volt az apánk. És Jenny, mivel tizenkét évvel volt idősebb nálam, többet tudott róla, mint én. Így bár már évek óta hallgatnom kellett tőle, hogy túl buta vagy túl fiatal vagyok ahhoz, hogy megértssem – vagy túl buta és túl fiatal, sőt egyszer még túl alacsonynak is nevezett, ki tudja, mit értett ezen –, néha mégis megpróbáltam beszélgetni vele. Nem tudom, miért, hiszen, mint mondtam, ettől sosem lettem okosabb. Talán azért, hogy bosszantsam. De ezen konkrét alkalommal, csupán pár nappal a Tom szemgolyójával folytatott társalgást követően, azért tettem, mert őszintén kíváncsi voltam rá, hogy mire akart kilyukadni Tom.

Így hát feltettem neki a kérdést.

– Miket beszélnek rólunk az emberek?

Színpadiasan sóhajtott, és felnézett a kézimunkájából.

– Hogy érted ezt, kis taknyos? – kérdezett vissza.

– Szó szerint... miket beszélnek rólunk az emberek?

– Pletykákra gondolsz?

– Mondjuk.

– És mit érdekelnek téged a pletykák? Nem vagy te ehhez még túl...

– Mert érdekelnek – vágtam közbe, még mielőtt odaértünk volna, hogy túl fiatal, túl buta vagy túl alacsony vagyok.

– Tényleg? De miért?

– Valaki mondott valamit, ennyi az egész.

Letette a kézimunkáját, bedugta a szék párnája mellé, a lábához, és lebiggyesztette az ajkát.

– Kicsoda? Ki mondta, és mit mondott?

– Egy fiú, a kerti kapunál. Azt mondta, hogy a mi családunk furcsa, és hogy apa...

– Mi van apával?

– Az nem derült ki.

Elmosolyodott, és ismét kézbe vette a hímzését.

– És ettől elgondolkodtál, mi?

– Hát te is elgondolkodtál volna, nem?

– Én már tudok mindent, amit tudnom kell – jelentette ki dölyfösen –, és azt mondom neked, hogy cseppet sem érdekel, mit beszélnek rólunk a szomszédban.

– Hát akkor meséld el nekem. Mit csinált apa, mielőtt megszülettem?

Jennyvel néha előfordult, hogy mosolygott. Olyankor, amikor fölényben volt, amikor némi hatalmat gyakorolhatott mások felett – különösen akkor, ha az a valaki más én voltam.

– Majd megtudod – válaszolta.

– Mikor?

– A megfelelő időben. Elvégre te vagy az örököse.

Hosszú időn át hallgattunk mindketten.

– Hogy érted azt, hogy az „örököse”? – kérdeztem. – Mi a különbség kettőnk között?

Jenny sóhajtott.

– Nos, egyelőre nem sok, kivéve, hogy te kapsz leckéket fegyverforgatásból, én meg nem.

– Te nem? – jobban belegondolva én ezzel tisztában voltam, és feltehetően már elmerengtem azon, hogy én miért járok kardórákra, miközben ő hímezni tanul.

– Nem, Haytham, én nem tanulok fegyverforgatást. Ahogy egyetlen gyerek sem, Haytham, legalábbis Bloomsburyben nem, sőt talán egész Londonban sem. Csak te. Nem mondták még neked?

– Mit?

– Hogy ne szólj erről senkinek.

– De igen, de...

– Nos, elgondolkodtál már valaha azon, hogy *miért* nem szabad erről beszélned?

Talán igen. Talán legbelül mindig is tudtam. Nem szóltam semmit.

– Hamarosan megtudod, hogy mi vár rád. Az életünket előre megtervezték, emiatt nem kell aggódnod.

– És akkor neked mit terveztek?

Gúnyosan felhorkantott.

– Nem a „mit terveztek nekem” a jó kérdés. Pontosabb lenne úgy fogalmazni, hogy „kit terveztek nekem”. – Volt valami a hangjában, amit valójában csak sokkal később értettem meg, és ahogy ránéztem, tudtam, hogy jobb nem kérdezősködni tovább, különben még belém szúrja azt a kötőtűt. De amikor végül letettem a könyvet, amit olvastam, és kimentem a nappaliból, tisztában voltam azzal, hogy bár szinte semmit

sem tudtam meg apámról és a családukról, valamit igenis megtudtam Jennyről: azt, hogy miért nem mosolyog soha, miért olyan ellenséges velem mindig.

Azért, mert látta a jövőt. Látta a jövőt, és tudta, hogy nekem kedvez, azon egyszerű okból, hogy hímneműnek születtem.

Sajnálhattam volna. Sajnáltam is volna – ha nem lett volna olyan durcás.

Újonnan szerzett tudásom birtokában azonban a másnapi fegyverforgatás különleges izgalommal járt. Tehát senki mást sem oktattak a fegyverek használatára, csak engem. Hirtelen úgy éreztem magamat, mint aki tiltott gyümölcsbe harapott, és a tény, hogy az apám volt a tanárom, csak még ízletesebbé tette azt. Ha Jennynek igaza van, és valami küldetésre készítenek fel, ahogy más fiúkat a papi hivatásra, vagy a kovács-, mészáros- vagy ácsmesterségre, akkor jó. Ez nekem tökéletesen megfelelt. Senki másra nem néztem fel annyira az egész világon, mint apára. Az a gondolat, hogy átadja nekem a tudását, egyszerre megnyugtató és izgató is volt.

És hát persze az egésznek köze volt a kardozáshoz. Mi többet kívánhatna egy fiú? Visszatekintve tudom, hogy ettől a naptól kezdve lelkesebb és elkötelezettebb tanítvánná váltam. Mindennap délben vagy estebéd után, apa napi beosztásától függően, találkozónk volt ott, amit mi edzőteremnek hívtunk, de valójában játéktér volt. És itt kezdett fejlődni a vívóképességem.

A támadás óta nem edzettem. Egyáltalán nem volt kedvem felemelni a pengét, de tudom, hogy ha majd megteszem, az a terem jelenik meg a képzeletemben a sötét, tölgyfa burkolatú

falaival, a könyvespolcaival és a letakart biliárdasztallal, amelyet félretoltak, hogy több legyen a helyünk. És ott állt apám, vidám, éles, de kedves szemével, aki mindig mosolygott, és mindig biztatott: védés, visszaszúrás, lábmunka, egyensúly, figyelem, megelőzés. Mantraként ismételte ezeket a szavakat, volt, hogy az egész óra alatt nem is mondott mást, csak ezeket a parancsokat kiáltotta, bólintott, ha jól csináltam, a fejét rázta, ha rosszul, néha megállt, kisimította a haját az arcából, és visszalépett hozzám, hogy beigazítsa a karomat és a lábamat.

Számomra ezek – voltak – a fegyverforgatás tanulásának a képei és hangjai: a könyvespolcok, a biliárdasztal, apám mantrái és a csattogó...

Fa.

Igen, fa.

Fakardokat használtunk az edzéshez, nagy bánatomra. Az acélra majd később térünk rá, mondta, akárhányszor panaszkodtam.

iii

A születésnapom reggelén Edith különösen kedves volt hozzám, és anya gondoskodott róla, hogy a kedvenceimből álljon a születésnapi reggelim: szardínia mustármártással és friss kenyér a saját kertünkben termő cseresznyéből készült lekvárral. Habzsolás közben elkaptam Jenny gunyoros tekintetét, de nem törődtem vele. A nappaliban folytatott beszélgetésünk óta valahogy kevésbé volt érezhető az a kevéske hatalma, amivel rendel-

kezett felettem. Azelőtt lelkemre vettem volna a gúnyolódását, talán kicsit ostobának és zavartnak éreztem volna magamat a születésnap reggeli miatt. De aznap nem. Visszagondolva, talán a nyolcadik születésnapomon kezdtem fiúból férfivá válni.

Tehát nem, nem törődtem Jenny lebiggyesztett ajkával vagy a malacszerű hangokkal, amelyeket lopva adott ki magából. Csak anyát és apát néztem, akik pedig csak engem néztek. A testbeszédükből, az apró szülői jelekből, amelyeket az évek során ellestem, tudtam, hogy valami más is következik, hogy a születésnap élvezeteknek ezzel még nincs végük. És így is lett. Az étkezés végén apám bejelentette, hogy este a White's Chocolate House-ba megyünk a Chesterfield Streeten, ahol Spanyolországból importált *kakaótömbökből* készítik a forró csokoládét.

Később Edith és Betty sürgölődött mellettem, a legszebb ruhámat adták rám. Aztán négyesben beszálltunk egy kocsi-ba a ház előtti járdán, ahonnan lopott pillantást vettem a szomszédaink ablakára, hátha a Dawson lányok vagy Tom és a testvérei az üveghez tapasztják az arcukat. Reméltem, hogy úgy van. Reméltem, hogy látnak most. Látnak minket, és azt gondolják: „Ott vannak a Kenwayék, elmennek valahova estére, mint egy rendes család.”

iv

A Chesterfield Street környékén nagy volt a zsongás. Sikerült pont a White's előtt megállnunk a kocsival, ahol kinyitották

nekünk az ajtót, és gyorsan lesegítettek, majd bevezettek minket a zsúfolt utcán át.

Még ezen a rövid gyalogúton is, a kocsi és a csokoládézó menedéke között jobbra-balra nézegettem, és megláttam egy keveset London harapós természetéből: egy döglött kutyát a csatornaárokban, egy korlát mellett öklendező nyomorultat, virágárusokat, koldusokat, részegeket, az utcán felbugyogó sárfolyóban tocsogó utcakölyköket.

És aztán odabent voltunk, füst, sör, parfüm és persze kakaó tömény illata fogadott minket zongorajáték és hangosan beszélő emberek lármája közepette. Mindenki játékasztalok fölé görnyedt, és kiabált. A férfiak hatalmas kupákból kortyolták a sört – és a nők is. Néhányuknál láttam forró csokoládét és süteményt. Láthatólag mindenki nagyon izgatott volt.

Apára néztem, aki hirtelen megtorpant, éreztem, hogy mennyire kényelmetlen számára a helyzet. Egy pillanatra attól tartottam, hogy egyszerűen sarkon fordul és távozik, mielőtt ráesett a pillantásom egy úriemberre, aki felemelte a sétapálcáját. Fiatalabb volt apánál, lazán mosolygott, még a termen át is látszott a kacsintása, felénk hadonászott a bottal. Aztán apa hálás intéssel jelezte, hogy észrevette, és a terem túloldalára vezetett minket, az asztalok között átpréselődve, kutyákon és egy-két gyereken is átlépve, akik a tivornyázók lábainál lekuporodva feltehetően azt lesték, hogy nem esik-e le valami a játékasztaloktól, legyen az süteménydarab vagy pénzérme.

Végre odaértünk a sétapálcás úriemberhez. Ellentétben apával, akinek a haja zilált volt, éppen csak hogy hátrafogta

egy csomóban, az ő fejét fehér rizsporos paróka díszítette, amelynek a hátsó felét egy fekete selyemzacskó tartotta meg, valamint mélyvörös szalonkabátot viselt. Egy biccentéssel üdvözölte apát, majd felém irányította a figyelmét, és túlzó módon meghajolt előttem.

– Jó estét, Haytham úrfi, gondolom, még sok ilyen boldog születésnapot illik kívánni önnek. Lenne olyan kedves emlékeztetni a korára? A tartásából látom, hogy igencsak érett gyermek. Tizenegy éves? Netán tizenkettő?

Miközben ezeket mondta, a vállam felett kacsintva mosolygott, anyám és apám pedig elismerően kuncogott.

– Nyolcéves vagyok, uram – pöffeszkedtem büszkén, miközben apám elintézte a bemutatkozást. Az úriember neve Reginald Birch volt, apám egyik fő vagyongazdálkodója, és Mr. Birch azt mondta, hogy nagy öröme szolgálni megismerni engem, majd anyámat mély meghajlással üdvözölte, és megcsókolta a kézfejét.

Figyelmét ezután Jenny felé fordította, megfogta a kezét, lehajtotta a fejét, és ajkával illette. Tudtam már annyit a világról, hogy felismerjem, amit csinál, udvarlás, és gyorsan apára pillantottam, azt várva, hogy közbe fog lépni.

Am helyett azt láttam, hogy anya és ő is örömmel telve nézi, bár Jennynek falfelhérré vált az arca, és az is maradt, miközben a csokoládézónak egy hátsó, elkülönített terméhez vezettek és leültettek minket, Jennyt és Mr. Birchet egymás mellé, és a White's személyzete sürgölődni kezdett körülöttünk.

Én ott maradtam volna egész éjjel, hogy megtöltsem magamat forró csokoládéval és süteményekkel, amelyekből bő-

séges mennyiséget hoztak az asztalunkhoz. Apa és Mr. Birch láthatólag élvezte a sörivást. Így aztán végül anya volt az, aki ragaszkodott hozzá, hogy távozzunk – még mielőtt megárt nekem vagy nekik –, és kiléptünk az éjszakába, amely talán még zsúfoltabb lett az eltelt órák alatt.

Pár pillanatig megzavart az utca zaja és bűze. Jenny az orrát ráncolta, és láttam az aggodalom jelét kiülni anyám arcára. Apa ösztönösen közelebb húzódott mindannyiunkhoz, mint-ha próbálná elhárítani tőlünk a morajt.

Egy mocskos kéz az arcom elé nyúlt, és amikor felnéztem, egy koldust láttam némán pénzt kérni nagyra nyílt, könnyörgő, tiszta fehér szemekkel, amelyek élesen elütöttek a kosztól az arcán és a hajában; egy virágárus megpróbált apa mellett odatolakodni Jennyhez, és felháborodottan kiáltott, amikor Mr. Birch a pálcájával az útját állta. Éreztem, hogy taszigálnak, és láttam két utcakölyköt kinyújtott tenyérrel felénk tülekedni.

Aztán anyám hirtelen felsikoltott, ahogy egy férfi kirobbant a tömegeből. Ruházata rongyos és koszos volt, vicsorgott, és előrenyújtott kézzel készült elragadni anyám nyakláncát.

És a következő pillanatban megtudtam, miért csörög olyan furcsán apa sétapálcája. Egy pengét ugrasztott elő belőle, ahogy anya védelmére ugrott. Egy szempillantás alatt mellette termett, de még mielőtt teljesen kihúzta volna a törő a hüvelyéből, meggondolta magát, talán mert látta, hogy a tolvaj fegyvertelen, egy koppanással visszatolta a helyére, és ismét pálcává változtatta, majd ugyanazzal a mozdulattal megpörgette, hogy félreüsse vele a haramia kezét.

A tolvaj felordított fájdmájában és meglepetésében, és egyenesen Mr. Birchnek hátrált, aki átlökte az utcán, és rávetette magát, térdét a férfi mellkasára szorította, és tört szegezett a torkának. Elakadt a lélegzetem.

Apa válla felett láttam anya szélesre táguló szemét.

– Reginald! – kiáltott rá apa. – *Állj!*

– Ki akart rabolni titeket, Edward – válaszolt Mr. Birch anélkül, hogy visszafordult volna. A tolvaj nyöszörgött. Mr. Birch kezén megfeszültek az inak, az ökle elfehéredett a tör markolatán.

– Nem, Reginald, ennek nem ez a módja – mondta apám higgadtan. Átkarolta anyát, aki a mellkasába fúrta a fejét, és halkán szífogott. Jenny közvetlen mellettük állt egyik oldalt, én meg a másikon. Tömeg gyűlt össze körülöttünk, ugyanazokból a csavargókból és koldusokból, akik zaklattak minket, ám most tisztes távolságot tartottak tőlünk. Tisztes távolságból *féltek*.

– Komolyan mondom, Reginald – szólalt meg apa ismét. – Tedd el a tört, és engedd elmenni!

– Ne szégyeníts meg így, Edward – ellenkezett Birch. – Kérlek, ne mások előtt. Mindketten tudjuk, hogy ez az ember megérdemli a büntetését. Ha nem is az életével, de talán egy vagy két ujjával meg kell fizetnie.

Visszatartottam a lélegzetemet.

– Nem! – parancsolta apa. – Nem lesz vérontás, Reginald. Minden szövetségnek vége közöttünk, ha nem teszed azonnal, amit mondok. – Mintha mindenkire lélegzet-visszafojtott csend telepedett volna körülöttünk. Hallottam a tolvaj motyó-

gását, újra meg újra azt hajtogatta, hogy „kérem, uram, kérem, uram, kérem...” Birch a két karját az oldalához szegezte, a lábával hiábavalóan kapálózott a mocskos kövezeten.

Aztán végül Mr. Birch elhatározásra jutott, visszahúzta a törét, csak egy apró, vérző szúrásnyomot hagyott maga után. Felállt, a tolvaj felé rúgott egyet, akinek nem volt szüksége további ösztökélésére, hanyatt-homlok rohant el a Chesterfield Street felé; örült, hogy élve elmenekülhetett.

A kocsisunk időközben magához tért, és már az ajtó mellett állva betessékelt minket a biztonságot jelentő hintó belsejébe.

Apa és Mr. Birch pedig ott álltak, farkasszemet nézve egymással. Ahogy anya gyorsan elterelt mellettük, láttam, hogy Mr. Birchnek szikrázik a szeme. Láttam azt is, hogy apám állja a tekintetét, majd kinyújtotta felé a kezét, és így szólt:

– Köszönöm, Reginald. Valamennyiünk nevében köszönöm, hogy ilyen gyorsan cselekedtél.

Éreztem a hátamban anyám kezét, aki igyekezett feltolni a kocsiba, miközben én a nyakamat nyújtogatva figyeltem apát. Még mindig Mr. Birch felé nyújtotta a kezét, ám az csak bámult rá, és nem volt hajlandó elfogadni a felkínált megbékélést.

Aztán, épp akkor, amikor már betuszkoltak a helyemre, láttam, hogy Mr. Birch megfogja apa kezét, és a szúrós tekintete mosollyá szelídül – enyhén szégyellős, szemérmes mosollyá, mint aki észrevette magát. Kezet ráztak, és apám megjutalmazta Mr. Birchöt azzal a rövid biccentéssel, amelyet oly jól ismertem. Ami azt jelentette, hogy minden megoldódott. Hogy nincs már miről beszélni.

Végre hazaértünk a Queen Anne's Square-re, ahol beretesztük az ajtót, és száműztük a füst és a trágya és a lovak szagát, és akkor elmondtam anyának és apának, hogy mennyire élveztem az egészet, hálásan megköszöntem nekik, és biztosítottam őket arról, hogy az utcai izgalom egyáltalán nem rontotta el az estét, miközben magamban azt gondoltam, hogy éppen az volt a csúcspontja.

Ám kiderült, hogy az estének még nincs vége, mert amikor elindultam felfelé a lépcsőn, apám intett, hogy kövessem, és a játékkerembe vezetett, ahol meggyújtott egy paraffinlámpát.

– Tehát élvezted ezt az estét, Haytham – állapította meg.

– Nagyon is, uram – válaszoltam.

– Milyen benyomást tett rád Mr. Birch?

– Nagyon is jót, uram.

Apa kuncogott.

– Reginald olyan valaki, aki sokat ad a kinézetre, a jó modorra, az illemre és a szabályokra. Nem az a fajta, mint egyesek, akik csak akkor tartják be az etikettet és a protokollt, amikor érdekükben áll. Becsületes ember.

– Igen, uram – mondtam, de valószínűleg lehetett némi kétkedés a hangomban, mert apám szúrósan nézett rám.

– Aha. Szóval azon gondolkodsz, ami utána történt?

– Igen, uram.

– Nos, mire jutottál?

Az egyik könyvespolchoz intett. Mintha azt akarta volna, hogy közelebb menjek a fényhez és a szeméhez, hogy az

arcomba nézhessen. A lámpafény játszott az arcvonásaival, sötét haja világított. A szeme mindig kedves volt, de tudott nagyon feszült is lenni, ahogy most. Felfigyeltem az egyik sebhelyére, amely mintha élénkebben világított volna a fényben.

– Hát, nagyon izgalmas volt, uram – válaszoltam, majd gyorsan hozzátettem: – bár anya miatt nagyon aggódtam. Hogy ilyen gyorsan a segítségére sietett... Még soha nem láttam senkit ilyen sebességgel mozogni.

Elnevette magát.

– Ezt teszi az emberrel a szerelem. Egy nap majd te magad is megtapasztalod. És Mr. Birch? Ahogyan ő reagált? Mi erről a véleményed, Haytham?

– Uram?

– Mr. Birch súlyos büntetést készült kiszabni arra a gazemberre, Haytham. Szerinted megérdemelte volna?

Elgondolkodtam, mielőtt válaszoltam volna. Apa metszőn figyelő tekintetéből kiolvastam, hogy fontos, mit mondok.

És azt hiszem, a pillanat hevében úgy gondoltam, hogy a tolvaj kemény megtorlást érdemelt volna. Volt egy pillanat, bármennyire is gyorsan elillant, amikor valami elemi düh azt kívánta, hogy bántódás érje, amiért anyámra támadt. Most viszont, a lámpa tompa fényében, apa gyengéd tekintetével magamon már másképp éreztem.

– Mondd meg őszintén, Haytham – ösztökélt apa, mintha olvasna a gondolataimban. – Reginaldnak erős az igazságérzete, legalábbis ő így gondolja. Olyan... *bibliai* természetű. De mit gondolsz te?

– Először késztetést éreztem a... bosszúra, uram. Ám ez hamar elmúlt, és örültem, hogy az az ember kegyelemben részesült.

Apa elmosolyodott és bólintott, majd hirtelen a könyvespolcok felé fordult, egy csuklómozdulattal elfordított egy kapcsolót, amitől a könyvek egy része félrecsúszott, és felfedezett egy titkos rekeszt. Egy pillanatra kihagyott a szívverésem, amikor kiemelt belőle valamit: egy dobozt, amelyet átnyújtott nekem, és egy biccentéssel jelezte, hogy nyissam ki.

– Születésnap ajándék, Haytham – mondta.

Letérdeltem, és a földre helyeztem a dobozt, majd kinyitottam, és találtam benne egy bőrvöet, amelyet gyorsan félrehúztam, biztosan tudván, hogy alatta egy kard lesz, még hozzá nem játék fakard, hanem egy csillogó acélkard, díszes markolattal. Kiemeltem a dobozból, és magam elé tartottam. Rövid kard volt, és bár szégyenemre némi csalódást éreztem emiatt, azonnal tudtam, hogy ez egy *gyönyörű* rövid kard, és hogy az *enyém*. Azonnal elhatároztam, hogy sosem válok meg tőle, és már nyúltam is volna az övért, amikor apám megállított.

– Nem, Haytham, a kard itt marad, és nem viheted el, nem használhatod az engedélyem nélkül. Világos? – elvette tőlem, és már vissza is helyezte a dobozba, majd rá az övet, és bezárta.

– Nemsokára elkezded a leckéket ezzel a karral – folytatta. – Sokat kell tanulnod, Haytham, és nem csak arról az acélról, amit a kezekben tartasz, hanem arról is, ami a szívedben él.

– Igen, apám – mondtam, és próbáltam eltitkolni a zavart és a csalódottságot, amit éreztem. Figyeltem, ahogy elfordul, és visszahelyezi a dobozt a titkos rekeszbe, és ha próbálta is elrejtetni előlem, hogy melyik könyv nyitja ki a rekeszt, hát nem sikerült. Jakab király bibliája volt az.

1735. december 8.

i

Ma két újabb temetés volt, az udvaron őrködő két katonáé. Ha jól tudom, apa inasa, Mr. Digweed részt vett a kapitány lelki üdvéért tartott istentiszteleten, akinek sosem tudtam meg a nevét, ám a másikén senki sem volt ott a házunkból. Mostanában annyi a veszteség és a gyász körülöttünk, mintha nem jutna már hely többnek, bármennyire szívtelennek hangzik is ez így.

ii

A nyolcadik születésnapom után Mr. Birch rendszeres vendég lett a házban, és amikor éppen nem Jennyt kísérette az udvaron tett sétáikon, vagy nem kocsikázott be vele a városba, vagy nem a nappaliban üldögélve teázott és sherryt kortyolgatott, miközben a katonai életről szóló mesékkel szórakoztatta a hölgyeket, apával értekezett. Mindenki számára világos volt, hogy szándékában áll elvenni Jennyt, és hogy a frigyre apa áldását adta, de úgy hallottam, hogy Mr. Birch késleltetni kívánta a házasságot, amíg a lehető legnagyobb vagyonra tesz szert, hogy így Jennynek olyan férje lehessen, amelyet megér-

demel. Kiszemelt egy házat Southwarkban, ahol ugyanolyan jó módban tarthatta a feleségét, mint amihez hozzászokott.

Anya és apa persze el volt ragadtatva ettől. Jenny kevésbé. Néha észrevettem, hogy vörös a szeme, és szokásává vált hirtelen kirohanni a szobából, vagy egy dühkitörés következtében, vagy kezét a szájához szorítva, könnyeit elfojtva. Nemegyszer hallottam apától, hogy „majd jobb belátásra tér”, egy alkalommal pedig oldalra pillantott felém, és a szemét forgatta.

Míg Jenny összeroskadni látszott jövőjének súlya alatt, én teljesen kivirultam a várakozástól a sajátom tekintetében. Apa iránt érzett szeretetem szinte elárasztott, nem egyszerűen szerettem, hanem kifejezetten imádtam. Néha úgy éreztem, mintha összekötne minket egy olyan tudás, amely rejtve van a világ többi része előtt. Például gyakran rákérdezett, hogy miket tanultam az oktatóimtól, figyelmesen végighallgatott, majd feltette a kérdést: „Miért?” Amikor vallásról, etikáról vagy erkölcsről kérdezett, azonnal tudta, ha papagájként ismétetem a választ, és azt mondta: „Nos, most azt mondtad el nekem, amit az öreg Mr. Fayling gondol”, vagy „Tudjuk, mit gondol egy évszázadokkal ezelőtti író. De mit jelent ez a számodra idebent, Haytham?” – és azzal a mellemre helyezte a kezét.

Most már tudom, hogy mit csinált. Az öreg Mr. Fayling tényeket és abszolút igazságokat tanított nekem, apa meg azt akarta, hogy vonjam kétségbe mindezeket. Az a tudás, amit Mr. Faylingtől kaptam – honnan származik? Ki tartotta kezében a tollat, és miért kéne hinnem neki?

Apának volt egy mondása: „Ahhoz, hogy másképp lássunk, először másképp kell gondolkodnunk.” Ami bután hangzik, és

lehet is rajta nevetni, és talán sok év távlatában visszagondolva én is nevetni fogok rajta, de időnként úgy éreztem, mintha az agyam ténylegesen tágulna, annyira igyekszik apa módján nézni a világot. Úgy tűnt, senki más nem nézi oly módon a világot, mint ő – mintha magának az *igazságnak* a gondolatát vontatna kétségbe.

Természetesen megkérdőjeleztem, amit az öreg Mr. Fayling mondott. Egyszer Szentírás-órán kétségbe vontam az állítását, amit a pálcájával kimért körmössel jutalmazott, valamint azzal az ígérettel, hogy értesíteni fogja apámat. Meg is tette. Később apa behívott a dolgozószobájába, és miután becsukta az ajtót, elmosolyodott, és megvakarta az orrát.

– Sokszor jobb megtartani magadnak a gondolataidat, Haytham. Nem kell mindenkinek mindent tudnia.

Ehhez tartottam is magamat. És azon kaptam magamat, hogy úgy vizsgálom a környezetemet, mintha bele akarnék látni az emberekbe, hátha valahogy ki tudom deríteni, miképp tekintenek a világra – az öreg Mr. Fayling módján, vagy apa módján.

Persze, most, amikor ezt írom, látom, hogy mennyire be-képzelt voltam, felnőttebbnek tartottam magamat a koromnál, ami még tízévesen is ugyanolyan ellenszenves dolog lenne, mint amilyen nyolc-, majd kilencévesen. Valószínűleg elviselhetetlenül kevély voltam. Amikor betöltöttem a kilencet, apa íjjal ajándékozott meg a születésnapomon, és amikor az udvaron gyakoroltam, reméltem, hogy a Dawson lányok vagy a Barrett gyerekek néznek az ablakból.

Már egy év is elmúlt azóta, hogy Tommal beszéltem a kapunál, de még mindig odasomfordáltam néha, hátha ismét

találkozom vele. Apa nyíltan beszélt bármilyen témáról, kivéve a saját múltját. Sosem beszélt a London előtti életéről, ahogy Jenny anyjáról sem, így hát még mindig abban a reményben éltem, hogy az, amit Tom tud róla, tanulságosnak bizonyulhat. És hát persze ezen túl is szerettem volna szert tenni egy barátira. Nem egy rokonra vagy cselédre vagy tanítómesterre vagy mentorra – ezekből mind kijutott bőven. Csak egy barátira. És reméltem, hogy Tom lesz az.

De ez most már lehetetlen, persze.

Holnap lesz a temetése.